

Witamy Zjazd Przewodzących Chłopów Wybrzeża

Czyn Przedzjazdowy racjonalizatorów PRO

Ekipy nurków wytrwały na stanowiskach

— Co słychać z wrakiem — pytam tow. Mirskiego, spotkawszy go w gmachu Polskiego Ratownictwa Okrętowego w Gdyni. — Pracujecie jeszcze?

— Tak! I „Smok” i „Światowid”. Nawet już nie dużo roboty zostało. W styczniu będziemy go ciągnąć — odpowiedział ku memu zdumieniu. — Jak to, przy takim mrozie nurkowie pracują? — pomyślałem. — Przecież rok rocznie z nastaniem pory zimowej ratownicy musieliby przerywać pracę i czekać na wiosnę.

Przyczyną przerwy zimowych było to, że nurkowie pracując na głębokości kilkunastu metrów, a

rozwiązania. W zobowiązaniu podjęli się przecież skonstruować urządzenie, które zastąpiłoby ogrzewane skafandry, a sam pas — co tu dużo mówić — to nie byłoby rzetelne wykonanie Czynu Przedzjazdowego. Padały coraz nowe pomysły. Zastanawiano się nawet nad zbudowaniem całego dzwonu ogrzewanego parą.

Najbardziej praktyczny okazał się jednak projekt nurka Ryszkowskiego. — Uszyjmy — zaproponował — po prostu worek z brezentu z przewodami parowymi z węży. Tak! żeby sięgał do piersi. Wtedy już nie będziemy marznąć.

Po wielu próbach projekt urządzenia ogrzewa-

GŁOS WYBRZEŻA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Nr 11 (2245)

GDAŃSK, CZWARTEK 14 STYCZNIA 1954 R.

CENA 20 GR.

3760 ton stali — 4900 ton węgla dadzą krajowi dodatkowo hutnicy z „Kościszki” i górnicy z „Gliwic”

Inicjatorzy Czynu po zrealizowaniu zobowiązań podejmują nowe

CHORZÓW PAP. Załoga huty „Kościszka” na ogólną liczbę 648 podjętych zobowiązań indywidualnych i ze spółowych realizowała dotychczas 528, a reszta, stanowiąca zobowiązania długookresowe, znajduje się w trakcie realizacji. W dniu 12 bm. podjęte zostały dalsze 353 zobowiązania.

Stalownicy, którzy w końcu ub. roku zlikwidowali po ważne niedobory w stosunku do planu i wyprodukowali 1578 ton stali ponad plan r. ub., postanowili wykonać plan za I kwartał br. przed terminem i dać przez zmniejszenie liczby nietrafionych wytopów i wykorzystanie istniejących jeszcze w stalowni rezerwy produkcyjnych — 3760 dodatkowych ton stali w I kwartale br.

Załogi walcownicy zadeklarowały wyprodukowanie w I kwartale br. 7040 ton walców ponad plan kwartałny.

Wielkopiecownicy, pogłębiając swe dotychczasowe zobowiązania, postanowili — poprzez ulepszenie kontroli pracy pieców — osiągnąć co najmniej 78 proc. trafionych spustów oraz zmniejszyć o 10 kg zużycie koksu suchego na jedną tonę produkcji w stosunku do IV kwartału roku ub.

zania na cześć II Zjazdu Partii podjęło m. in. 165 ze spółów zatrudnionych w przodkach węglowych, z czego 149 — zobowiązania swoje w pełni wykonało, dając krajowi do dnia 10 stycznia br. ok. 6800 ton węgla ponad zadania w okresie od

dnia podjęcia Czynu Przedzjazdowego.

Nowe zobowiązania, którym górnicy kopalni „Gliwice” postanowili wnieść swój wkład w walkę o szybsze podniesienie stopy życia ludzi pracy — przewidują m. in. wykonanie planu za I kwartał br. przed terminem i osiągnięcie ok. 4800 ton węgla ponad plan kwartałny, podniesienie wydajności pracy w stosunku do roku ub. o 1,8 proc. oraz obniżenie kosztów własnych produkcji.

Ambasador ZSRR Zarubin odbył rozmowę z Dullesem

MOSKWA PAP. Agencja TASS donosi z Waszyngtonu:

Dnia 11 bm. ambasador ZSRR w Stanach Zjednoczonych Zarubin złożył wizytę sekretarza w sprawie USA Dullesowi.

Rozmowa trwająca około pół godziny poświęcona była wymianie poglądów na temat procedury rozmów w związku z przemówieniem prezydenta Eisenhowera z 8 grudnia ub. roku i z oświadczeniem rządu radzieckiego z 21 grudnia ub. roku w sprawie wykorzystania energii atomowej.

W czasie rozmowy ustalono, że sekretarz stanu USA i ambasador ZSRR spotkają się ponownie przed wyjazdem Dullesa na konferencję ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw.

Przed 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją

MOSKWA PAP. W związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją Prezydium Rady Najwyższej RFSSR postanowiło zwołać w maju 1954 r. sesję jubileuszową Rady Najwyższej Ukraińskiej SRR poświęconą 300 rocznicy zjednoczenia Ukrainy z Rosją.

Na str. 2 zamieszczamy

Tezy w związku z 300-leciem zjednoczenia Ukrainy z Rosją zaaprobowane przez KC KPZR

Na podstawie radzieckiej dokumentacji

W Hucie im. Bolesława Bieruta rozpoczęto prace przy wznoszeniu dalszych zakładów produkcyjnych

STALINOGROD PAP. Na budowie Huty im. Bolesława Bieruta w Częstochowie rozpoczęto ostatnio prace ziemne, a częściowo także roboty budowlane przy wznoszeniu nowych dużych zakładów produkcyjnych, a przede wszystkim olbrzymiej piekarni rud.

Spiekarnia rud — to zakład, w którym poprzez szereg procesów mechanicznych i chemicznych przygotowuje się rudę żelazną do wytopu surowicy. Zakład ten składać się będzie z kilkunastu stalowych obiektów, wśród których 4 zasadnicze — to sortownia, spiekarnia, tzw. oddział uszczelniania i brykietownia.

Spiekarnia rud została zaprojektowana w ramach przez konstruktora radzieckiego i będzie budowana na podstawie radzieckiej dokumentacji już na budowie. Zakład ten będzie mógł wytworzyć w ciągu doby kilka tysięcy ton aglomeratu (rudę przygotowaną do przetopu na surowkę).

Zmechanizowane w całości urządzenia transportowe

Artykuł w „Prawdzie” o przygotowaniach do II Zjazdu PZPR

MOSKWA PAP. Dziennik „Prawda” z 13 bm. opublikował artykuł swego korespondenta w Warszawie — A. Łukowca, poświęcony przygotowaniom do II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

W dniu dzisiejszym obradować będą na Zjeździe w Gdańsku przewodzący chłopów naszego województwa — mistrzowie wysokich urodzajów, wzo:owi hodowcy, chłopci realizujący przedterminowo i z nadwyżką obowiązkowe dostawy dla państwa.

Przybyli oni do Gdańska po to, aby przez wymianę doświadczeń wskazać tysiącom chłopów mało i średniolnych gospodarujących na Wybrzeżu drogi i sposoby przyspieszenia wzrostu produkcji rolniczej w naszym województwie, a tym samym drogi i sposoby zrealizowania programu walki o szybsze podniesienie stopy życiowej ludności miast i wsi w myśl wskazań IX Plenum KC PZPR.

Uchwały IX Plenum dotarły szeroko na wieś Wybrzeża, wzbudziły w podstawowych masach chłopstwa pracującego naszego województwa nowy zapal do pracy, szeroki rozmach twórczej inicjatywy, pragnienie wykazania czynem swego przywiązania do Polski Ludowej i do przewodniczącego narodu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Dziesiątki tysięcy chłopów Wybrzeża daty dowód swego poparcia dla programu, nakreślonego przez IX Plenum KC PZPR. Nieustannie rozwija się wśród nich współzawodnictwo na cześć II Zjazdu Partii, świadczące o rosnącej odpowiedzialności za losy naszej ojczyzny, za utrwalenie pokoju na całym świecie.

Masy pracujących chłopów Wybrzeża rozumieją coraz lepiej, że walka o wzrost produkcji rolniczej, o wykonanie planów skupu i kontraktacji, o terminowe spłacenie podatków, to obrona ich własnych, chłopskich interesów, to walka o uwolnienie się od wyzysku kulaków i spekulantów, o umocnienie sojuszu robotniczo — chłopskiego, podstawy władzy ludowej w naszym kraju.

Przybyli dziś na Zjazd do Gdańska przewodnicy wsi Wybrzeża tacy, jak Jan Elward z gromady Fałbice w pow. kartuskim, Paweł Wróblewski z gromady Zeleno w pow. wejherowskim, Klara Kluk z gromady Śluza w pow. kościerskim i wielu, wielu innych — wyróżnionych przez państwo odznaczeniami i dyplomami za patriotyczną postawę i osiągnięcia w dziedzinie hodowli i produkcji roślinnej, godnie reprezentować będą chłopstwo pracujące naszego województwa. Na przykładzie swoich własnych osiągnięć wskaza oni, jak poważne możliwości istnieją jeszcze w chłopskich gospodarstwach indywidualnych, pozwalające zwiększyć urodzajność gleby i rozwinąć hodowlę. Ich wskazówki posłużą dziesiątkom tysięcy pracujących chłopów Wybrzeża do podniesienia na wyższy poziom gospodarki rolnej, zmobilizują ich do jak najszybszej i jak najpełniejszej realizacji wielkiego programu zwiększenia produkcji roślinnej i hodowlanej oraz szybszego i wydawnego wzrostu stopy życiowej ludzi pracy miast i wsi.

Przodowników wsi gdańskiej wita dziś w Gdańsku całe społeczeństwo Wybrzeża. Witają stocznicy — produkujący oddział klasy robotniczej naszego województwa, witają portowcy, marynarze floty handlowej i rybackiej, studenci i naukowcy, Intelligencja pracująca. Zyczymy Wam pomyślnych obrad dla dobra wsi gdańskiej, dla dobra wszystkich ludzi pracy Wybrzeża, dla dobra ukołchanej naszej ojczyzny, Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Andre le Troquer wybrany przewodniczącym francuskiego Zgromadzenia Narodowego

PARYŻ PAP. W dniu 12 stycznia pod przewodnictwem najstarszego wiekiem deputowanego — komunisty Marcela Cachina rozpoczęły się obrady francuskiego Zgromadzenia Narodowego.

Otwierając sesję Zgromadzenia 1954 roku Marcel Cachin wygłosił przemówienie, w którym podkreślił ożywienie naród francuski, stanowiącą wolę obrony pokoju.

Naród francuski — powiedział Cachin — powitał z wielką radością wiadomość o konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw, która ma się odbyć wkrótce w Berlinie, oraz wysiłki zmierzające do osiągnięcia zbliżenia między Zachodem i Wschodem.

Następnie Cachin zaznaczył, że Francja domaga się coraz bardziej stanowczo natychmiastowego rozstrzygnięcia zasadniczych problemów związanych z jej przyszłością. Do tych problemów Cachin zaliczył przywrócenie niepodległości narodowej Francji oraz położenie kresu wojnie w Indochinach i w Korei.

W zakończeniu Cachin podkreślił konieczność przywró-

nia w pełni mocy obowiązującej francusko — radzieckim układom o sojuszu i pomocy wzajemnej, zawartemu 10 grudnia 1944 r. i stwierdził, że układ ten powinien stać się podstawą przywrócenia i utrzymania niepodległości narodowej Francji, w szczególności w związku z próbami wskrzeszenia militarystyki niemieckiej.

Po przemówieniu Cachina przystąpiono do wyborów przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego.

Zgodnie z regulaminem, przewodniczącym Zgromadzenia musi być wybrany bezwzględnie większością głosów w jednej z dwóch pierwszych tur głosowania.

W pierwszej turze Pierre Pflimlin (MRP) uzyskał 171 głosów, Andre le Troquer (socjalista) — 139 głosów, Marcel Prelot (grupa de Gaullista) — 93 głosy, Marcel Cachin (komunisty) — 89 głosów, Jules Julien (radykał) — 80 głosów.

Ponieważ żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów (221), odbyła się druga тура, w której Andre le Troquer otrzymał 273 głosy, Pierre Pflimlin 217 głosów, a pozostałych kandydatów 73 głosy.

Wobec tego, że i ta тура nie dała wyników, odbyło się trzecie głosowanie, w którym Andre le Troquer uzyskał 299 głosów i tym samym został wybrany przewodniczącym Zgromadzenia Narodowego na rok 1954.

Za kandydaturą le Troquera głosowali również deputowani komunistyczni. Ogłoszone w związku z tym oświadczenie grupy parlamentarnej partii komunistycznej stwierdza m. in.:

— Głosując na le Troquera komuniści dali wyraz swemu pragnieniu niedopuszczenia na stanowisko przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego zażartego zwolennika ratyfikacji układów zawartych w Bonn i Paryżu — Pierre Pflimlina.

Głosując na le Troquera komuniści wykazali ponownie swą wolę stanowczej walki o triumf polityki jednoci działalności z robotnikami — socjalistami w celu uniemożliwienia ratyfikacji układów zawartych w Bonn i Paryżu, walki o pokój w Indochinach, o zadośćuczynienie poślulatom mas pracujących.

PARYŻ PAP. W dniu 12 stycznia odbyło się także posiedzenie Rady Republiki, na którym wybrano przewodniczącą czącego Rady na rok 1954. W pierwszej turze dotychczasowy przewodniczący Gaston Monnerville (radykał) wybra- ny został ponownie przewodniczącym Rady, uzyskując 180 głosów. Większość b- z- względu wynosiła 142 głosy.

Kierownik ekipy nurków z Sls „Smok” — Bronisław Sadowy, kpt. „Smoka” — Augustyn Dominik i dyrektor techniczny PRO — kpt. Witold Poine omawiają szczegóły techniczne pracy na pokładzie „Smoka”. Są oni m. in. współtwórcami nowego pomysłu racjonalizatorskiego, opracowanego przez 13-osobową grupę ratowników w Cynie Przedzjazdowym.

Fot. — J. Staszewicz

przy tym wraku nawet 50 m — rozgrzewają się pod wpływem ciśnienia. Wychodząc na powierzchnię muszą powoli, zatrzymując się na tzw. stacjach dekompresyjnych. I właśnie te postoje na stacjach dekompresyjnych, przy niskiej temperaturze były torturą nie do wytrzymania. Spocony nurk musiał przetrwać godzinę stać na platformie w lodowatej wodzie. Przed zimnem nie chroniło go ani grube ubranie nurka, ani skafander, ani kombinizon. Z tych przyczyn praca pod wodą była w zimie niemożliwa.

Ponieważ w ostatnich latach zadania PRO wzrosły i na wydobywany złom czekały huty, a na nadające się do remontu jednostki stocznie, Ministerstwo Żeglug zezwoliło na zakup za granicą drogiego, skomplikowanego skafandrowi ogrzewanych elektrycznie. Zapadła decyzja, aby ratownicy pragnęli uniknąć wydawania dziesiątków tysięcy dewiz na zakup kombinizonów. Chcieli pracować zimą i nie kupować kombinizonów zagranicznych. Pytanie — jak to zrobić? — zaczęło nasuwać różne pomysły.

— A może by do ogrzewania nurka pod wodą wykorzystać nie elektryczność, lecz parę — zaproponował inspektor Józef Leszczyński. — Przecież parę jest na statkach pod dostatkami.

Projekt wykorzystania pary do ogrzewania pod wodą z zapalem przyjęli członkowie załogi „Smoka”. Po paru wieczorach dyskusyjnych grupa racjonalizatorów w składzie: kpt. Witold Poine, dyrektor Józef Leszczyński, nurkowie: Sadowy, Ryszkowski, Kłoc, kpt. Stefanowski, kpt. Dominik, spawacz Monika, st. mechanik Stenka, asystenci pokładowi Stankiewicz i Kłocka oraz st. marynarz Eland, postanowiła na cześć II Zjazdu Partii skonstruować urząd do ogrzewania nurków na stacjach dekompresyjnych. Rozwiązanie techniczne konstrukcji do ogrzewania stacji nie było jednak łatwe.

— Zrobimy chociaż taki pas na biodra ogrzewany parą — zaproponował kierownik ekipy nurków ze „Smoka”, Bronisław Sadowy.

Próba użytego przez st. marynarza Elanda pasa ogrzewającego zdała się nieznacznie egzamin, ale... — No i ręce marzną — orzekli nurkowie — sam pas to za mało dla stałej pracy pod wodą w czasie zimy. Racjonalizatorzy też nie byli zadowoleni z takiego

jącego nurka pod wodą przybrał kształt worka z wszystkimi węzami gumowymi, którymi przebiegała para dostarczana ze statku. Nurk operuje pod wodą zaworami, mogąc jednocześnie ogrzewać nawet powietrze pobierane do oddychania. „Worek” zdał egzamin. To, że na powierzchni panuje zima nie przeszkadza już tak bardzo ratownikom w pracy podwodnej.

Ten właśnie pomysł zdecydował, że ekipy „Smoka” i „Światowida” nie zeszły ze stanowisk pomimo mrozów i w styczniu będą mogły przystąpić do podnoszenia wraku. Zastosowanie pomysłu ekipy racjonalizatorskiej „Smoka” pozwoliło jednocześnie zaoszczędzić tysiące dewiz oraz wpłynęło na zwiększenie wydajności pracy naszych ratowników.

B. T.

Spotkanie studentów i profesorów Politechniki Gdańskiej z posłem L. Chajnem

W dniu wczorajszym w auli Politechniki Gdańskiej odbyło się spotkanie studentów i profesorów tej uczelni z posłem na Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, wiceministrem Pracy i Opieki Społecznej, Leonem Chajnem.

Spotkanie zajął przewodniczący Komitetu Uczelnianego Frontu Narodowego, rektor WSI, prof. dr Bukowski. Następnie poseł Leon Chajni wygłosił przemówienie na temat: „Bilans osiągnięć minionego roku”.

Mianowanie podsekretarza stanu w M.n. Przemysłu Drzewnego i Papierniczego

WARSZAWA PAP. Prezes Rady Ministrów mianował J. Grudzińskiego podsekretarzem stanu w Ministerstwie Przemysłu Drzewnego i Papierniczego.

A. Souquiere na wolności

PARYŻ PAP. Aresztowany w sobotę po południu w Clermont-Ferrand sekretarz Federacji FPK w departamencie Sekwany, Andre Souquiere, osadzony następnie w więzieniu Fresne, został we wtorek po południu wypuszczony na wolność.

Tezy w związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją (1654—1954)

zaaprobowane przez Komitet Centralny KPZR

MOSKWA PAP. Prasa radziecka opublikowała „Tezy w związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją (1654—1954)”, zaaprobowane przez Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. W tezach tych czytamy m. in.:

Przed 300 laty, w styczniu 1654 r. na Radzie Pieriejaśławskiej proklamowano zjednoczenie Ukrainy z Rosją, co było potężnym wyrazem woli narodu ukraińskiego. Tym historycznym aktem ukoronowana została długotrwała walka miłującego wolność narodu ukraińskiego przeciwko obcym najezdom, o zjednoczenie z narodem rosyjskim w jednolitym państwie rosyjskim. 300 rocznica zjednoczenia Ukrainy z Rosją jako doniosłe wydarzenie historyczne jest wielkim świętem nie tylko ukraińskiego i rosyjskiego narodu, lecz również wszystkich narodów Związku Radzieckiego.

Zjednoczenie miało ogromne znaczenie dla dalszego historycznego rozwoju dwóch wielkich narodów „tak bliskich i pod względem języka i pod względem miejsca zamieszkania, charakteru i historii” (Lenin). Wiążąc na wieki swój los z bratnim narodem rosyjskim, naród ukraiński uniknął obcego jarzma i zapewnił sobie możliwość rozwoju narodowego. Równocześnie zjednoczenie Ukrainy z Rosją przyczyniło się w znacznym stopniu do umocnienia państwa rosyjskiego i podniesienia jego autorytetu międzynarodowego. We wspólnej walce przeciwko wspólnym wrogom — caratowi, obzarnikom-feudalom i kapitalistom, jak również przeciwko obcym najezdom — naród ukraiński przysłużył się do umocnienia państwa rosyjskiego i podniesienia jego autorytetu międzynarodowego. W tym celu walka stała się najbardziej rewolucyjna na świecie rosyjska klasa robotnicza kierowana przez swą bojową awangardę — partię komunistyczną.

Rosyjska klasa robotnicza przywiodła narody Rosji do epokowego zwycięstwa nad samowładztwem, a następnie również nad obzarnikami i kapitalistami. Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna położyła na zawsze kres uciskowi społecznemu i narodowemu narodów b. Rosji carskiej, stworzyła warunki dla kształtowania się narodów socjalistycznych i założyła podwaliny ich ścisłej współpracy w dziedzinie budowy społeczeństwa komunistycznego.

Przyjaźń i braterski sojusz narodów ukraińskiego, rosyjskiego i innych narodów naszego kraju krzepły i hartowały się w ciężkich latach wojny domowej i obecnej interwencji, w procesie budownictwa socjalistycznego, w historycznych bitwach wielkiej wojny narodowej przeciwko najezdom niemiecko-faszystowskim. Niewzruszona przyjaźń narodów ZSRR — to jedna z najważniejszych podstaw wielonarodowego radzieckiego państwa socjalistycznego i główny warunek wszystkich sukcesów bratnich republik radzieckich.

Promotorem niewzruszonej przyjaźni woli i równoprawności narodów ZSRR jest partia komunistyczna. Stojąc na czele walki narodów Związku Radzieckiego o zwycięstwo komunizmu, partia komunistyczna znacząco służyła społeczeństwu radzieckiemu, niezniszczalną podstawą społeczeństwa radzieckiego. Partia troszczy się nieustannie o rozwój wszystkich narodów wchodzących w skład Związku Radzieckiego, prowadzi nieprzejednaną walkę przeciwko przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, wychowuje ludzi radzieckich w duchu przyjaźni narodów, patriotyzmu radzieckiego i proletariackiego internacjonalizmu.

Całe doświadczenie historyczne narodów ZSRR dowodziłoby o ogromnym znaczeniu ich przyjaźni z wielkim narodem rosyjskim, niezwykłej sily braterskiego sojuszu i ścisłej współpracy wszystkich narodów naszego kraju, które pod przewodem partii komunistycznej zbudowały socjalizm i obecnie kroczą pewnie naprzód do triumfu komunizmu.

Zjednoczenie Ukrainy z Rosją w 1654 r. — stwierdzają tezy — było naturalnym wynikiem całej poprzedniej historii dwóch wielkich bratnich narodów słowiańskich — rosyjskiego i ukraińskiego, było następstwem wieloletniego rozwoju ekonomicznego, politycznego i kulturalnego stosunków Ukrainy z Rosją i odpowiadało najbardziej żywotnym interesom i pragnieniom obu narodów. Narody rosyjski, ukraiński i białoruski pochodzą ze wspólnego pnia — ludu staroruskiego i mimo zmiennych kolei losu zachowały poprzez wieki świadomość wspólnego pochodzenia, bliskości języka i kultury, świadomość wspólnoty swych losów.

W wyniku osłabienia ziem staroruskich, które było w znacznej mierze następstwem podboju przez chanów tatarskich — mongolskich, oderwane od Rusi północno-wschodniej ziemie ukraińskie zostały rozbitne na części i stały się łupem feudałów litewskich, polskich i węgierskich. Turcy sułtańscy i jej wasala — chana krymskiego.

Wiekowa część Ukrainy została w XVI wieku zagarnięta przez jasnepańską Polskę. Przyczyniła się do tego zdradziecka polityka feudałów ukraińskich, którzy w sojuszu z panami polskimi dążyli do zdławienia antyfeudalnej walki mas ludowych, do umocnienia i rozszerzenia swych klasowych przywilejów feudalno-pańszczyźnianych, do wzmocnienia wyzysku mas pracujących.

Zagarnęwszy ziemie ukraińskie feudałowie polscy (magnaci i szlachta) wprowadzili na Ukrainie niezwykle ciężki, nieludski ucisk pańszczyźniany. Cały ciężar ucisku pańszczyźnianego i narodowego leżał na chłopstwie, biedocie mieskiej i niższej warstwy kozackiej. Szlachta polska nie uważała chłopów ukraińskich za ludzi, brutalnie deptała ich godność ludzką. Panowie polscy przy pomocy Watykanu narzucali Ukrainie w drodze okrutnego przymusu katolicyzm, wprowadzali unię kościelną, uprawiali politykę przymusowego polonizowania Ukraińców, znieważali język i kulturę ukraińską, usiłując utarzać duchowo naród ukraiński i zerwać jego więź z narodem rosyjskim.

Ciężką sytuację mas ludowych Ukrainy pogłębiała anarchia feudalna, która panowała w państwie polskim i znalazła wyraz w rozpasanej samowoli magnatów i szlachty, którzy systematycznie ograbiali i niszczyli ziemie ukraińskie.

Ucisk polskiego państwa szlacheckiego i nieograniczona samowola panów polskich stały się jednym z najsilniejszych hamulców ekonomicznego i kulturalnego rozwoju Ukrainy. Ludność Ukrainy cierpiała również wskutek stałych zbrojnych najazdów Turków i chanów krymskich.

Tezy wskazują następnie, że niezwykle doniosłą rolę w historycznych losach narodów rosyjskiego, ukraińskiego, białoruskiego i innych narodów ZSRR odegrało powstanie scentralizowanego państwa rosyjskiego, które od pierwszej chwili stało się ośrodkiem przyciągania i oparcia dla bratnich narodów walczących przeciwko obcym ciemiężcom.

Naród ukraiński, znajdując się w obliczu groźby unicestwienia, walczył nieustannie przeciwko uciskowi obcych ciemiężców, o swą wolność i niezawisłość, a równocześnie — o zjednoczenie z Rosją. Walka przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów polskich i ukraińskich ściśle przeplatała się z walką wyzwolenczą przeciwko uciskowi narodowemu. Powstania chłopско-kozackie przeciwko panowaniu szlachty polskiej i mieszcowskiej wyzyskiwaczy wstrząsały raz po raz Ukrainą i Białorusią.

Wyzwolenie spod ucisku Polski szlacheckiej i zażegnanie groźby pochłonięcia przez Turcję sułtańską było dla narodu ukraińskiego koniecznością historyczną, na-

istotniejszym problemem jego istnienia jako narodu. Jedną z najchlubniejszych kart w historii narodu ukraińskiego była wojna narodowa — wyzwolencza w latach 1648—1654. Główną i decydującą siłą w tej wojnie było chłopstwo, które walczyło przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów polskich i ukraińskich oraz przeciw obcemu jarzmu. W wojnie tej naród ukraiński walczył jednocześnie o wyzwolenie spod jarzma jasne-pańskiej Polski i o zjednoczenie z bratnim narodem rosyjskim w jednolitym państwie rosyjskim.

W wojnie wyzwolenczej lat 1648—1654 na czele narodu ukraińskiego stał wybitny mąż stanu i dowódca. Bohdan Chmielnicki. Historyczną jego zasługą jest, że wyrażając odwieczne pragnienia i dążenia narodu ukraińskiego do ścisłego sojuszu z narodem rosyjskim oraz kierując procesem kształtowania się państwowości ukraińskiej, rozumiał on w sposób właściwy jej zadania i perspektywy, widział, że naród ukraiński nie może istnieć bez zjednoczenia z wielkim narodem rosyjskim, i usilnie dążył do zjednoczenia Ukrainy z Rosją.

Wraz z narodem ukraińskim walczył o zjednoczenie z Rosją bratni naród białoruski. Aktywny udział w wojnie wyzwolenczej narodu ukraińskiego brali chłopci Mołdawii. Walka narodu ukraińskiego przeciwko panom polskim wywołała głęboki odzwiek i cieszyła się sympatią wśród chłopstwa polskiego, które cierpiało wskutek ucisku feudałów polskich. Pod wpływem rozwijającej się walki wyzwolenczej narodu ukraińskiego doszło w wielu dzielnicach Polski do wystąpienia chłopskich, które osłabiały polskie państwo feudalne.

Walcząc z Polską szlachecką i odpierając zbrojnie najeźdy chanów krymskich, Ukraina krzyżowała się stale ekonomicznej, dyplomatycznej i wojskowej pomocy Rosji. Wyrazem woli i dążeń całego narodu rosyjskiego do udzielenia pomocy bratniemu narodowi ukraińskiemu w jego walce wyzwolenczej przeciwko obcym ciemiężcom była zgoda wyrażona przez Sobór Ziemski w Moskwie 1 (11) października 1653 na przyjęcie Ukrainy w skład Rosji oraz na wypowiedzenie wojny Polsce szlacheckiej o wyzwolenie Ukrainy i Białorusi.

Zjednoczenie Ukrainy z Rosją — czytamy dalej w tezach — zostało proklamowane 8 (18) stycznia 1654 roku na posiedzeniu Rady w mieście Pieriejaśław (obecnie Pieriejaśław — Chmielnicki obwód kłowski). W której uczestniczyli przedstawiciele różnych warstw społecznych ludności wszystkich ziem ukraińskich, wyzwolonych spod jarzma szlachty polskiej. Na Radzie obecni byli również posłowie rządu rosyjskiego.

Uchwała Rady Pieriejaśławskiej była ukoronowaniem ogólnonarodowej walki o zjednoczenie Ukrainy z Rosją, wyrazem odwiecznych dążeń i pragnień narodu ukraińskiego, oznaczała gruntowny zwrot w jego życiu. Zjednoczenie Ukrainy z Rosją, mimo że na czele Rosji stali wówczas car i obzarnicy, miało ogromne znaczenie postępowe dla dalszego rozwoju politycznego, ekonomicznego i kulturalnego narodów ukraińskiego i rosyjskiego.

Historyczne znaczenie uchwały Rady Pieriejaśławskiej dla losów narodu ukraińskiego polegało przede wszystkim na tym, że zjednoczywszy się z Rosją w ramach jednolitego państwa rosyjskiego Ukraina została uratowana przed ujarzmeniem przez Polskę szlachecką i pochłonięciem przez Turcję sułtańską.

Tezy mówią następnie o udziale narodu ukraińskiego w walkach przeciwko najezdom szwedzkim na początku XVIII w., przeciwko najazdom armii napoleońskiej w 1812 roku, o wspólnych walkach ukraińskich i rosyjskich mas ludowych przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów rosyjskich i ukraińskich.

Najbardziej zjadłym wrogiem narodu rosyjskiego, ukraińskiego i innych narodów Rosji — stwierdzają tezy — było samowładztwo carskie. Czołową rolę w walce wyzwolenczej przeciwko caratowi i pańszczyźnie odegrał wielki naród rosyjski.

Tezy przypominają o walce dekabrystów, wielkich rosyjskich demokratów rewolucyjnych — Bielinskiego, Hercena, Czernyszewskiego, Dobrołubowa, podkreślając, że rewolucyjni działacze Rosji, uznając zawsze prawo narodu ukraińskiego do swobodnego rozwoju narodowego, łączący rozwój ten z obaleniem caratu i wyzwoleniem zarówno rosyjskiego, jak ukraińskiego narodu oraz innych narodów Rosji. Wspólnie z postępowymi działaczami narodu ukraińskiego walczyli oni przeciwko haniebnym polityce podjudzania jednych narodów Rosji przeciwko drugim, jaką stosowali rosyjscy i ukraińscy obzarnicy oraz burżuazja i ich zausznicy — wielkomocarstwowi szwabiści i ukraińscy nacjonalistyczni burżuazyjni. W ścisłej łączności z rosyjskimi demokratami rewolucyjnymi toczyli walkę przeciwko caratowi i pańszczyźnie, przeciwko ukraińskiemu nacjonalizmowi burżuazyjnemu i liberalizmowi, wielki syn narodu ukraińskiego, poeta i demokrat rewolucyjny T. Szewczenko. Tezy podkreślają, że wspólnie z rosyjskimi i ukraińskimi rewolucjonistami występowali przeciwko caratowi również polscy rewolucjoniści-demokraci. Najlepsi przedstawiciele narodu polskiego zawsze sympatyzowali z walką wyzwolenczą narodu ukraińskiego.

O omówieniu rozwoju ruchu robotniczego w Rosji w końcu XIX w. i w pierwszych latach wieku XX tezy stwierdzają:

Wspólnie z bohaterskim proletariatem rosyjskim ofiarne walczyły masy pracujące Ukrainy ze swymi wrogami klasowymi w latach pierwszej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej 1905—1907.

Pod wpływem ruchu rewolucyjnego w Rosji szerzyła się walka mas pracujących ziem zachodnio-ukraińskich, które znajdowały się pod uciskiem monarchii austro-węgierskiej, o wyzwolenie narodowe, o zjednoczenie z całym narodem ukraińskim.

Wielki Lenin opracował po raz pierwszy w dziełach marksizmu teoretyczny program i politykę partii w kwestii narodowej. Wykazał on, że kwestia narodowa jest częścią składową ogólnej rewolucyjnej walki klasy robotniczej o dyktando proletariatu. Leninowskie wskazania programowe w kwestii narodowej zostały w dalszym ciągu twórczo rozwinięte w dziełach J. Stalina i w uchwałach partii na podstawie uogólnienia doświadczeń budownictwa socjalistycznego. Broniąc zasady interakcjonalizmu proletariackiego, partia podkreślała z naciskiem konieczność jednolitego działania proletariatu wszystkich narodowości i zespolenia ich wokół proletariatu rosyjskiego.

Charakteryzując następnie rolę ukraińskich nacjonalistów burżuazyjnych jako najbardziej zjadliwych wrogów internacjonalizmu i braterskiego sojuszu narodu ukraińskiego z rosyjskim, tezy stwierdzają, że partia komunistyczna stojąc na czele ruchu rewolucyjnego mas pracujących całej Rosji prowadziła zdecydowaną walkę zarówno przeciw wielkomocarstwu szwabskiemu i jego burżuazji, jak i przeciwko burżuazyjnemu nacjonalizmowi ukraińskiemu.

Następnie tezy omawiały rozwój wydarzeń historycznych na zwycięstwie Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, podkreślając, że zwycięstwo Rewolucji Socjalistycznej na Ukrainie i utworzenie ukraińskiego państwa radzieckiego zostało osiągnięte w oparciu o leninowską teorię rewolucji i opracowaną przez Lenina naukę o kwestii narodowej i kolonialnej oraz stanowiło dotkliwą klęskę międzynarodowego imperializmu i jego burżuazyjno-nacjonalistycznej agencji.

Tezy opisują bohaterską walkę mas pracujących ZSRR w okresie wojny domowej i obecnej interwencji zbrojnej.

Zwycięstwo Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej w centrum Rosji stało się potężnym bodźcem rozwoju rewolucji proletariackiej w całej Rosji.

Naród ukraiński, który przeżył wraz z wielkim narodem rosyjskim długą drogę wspólnej walki rewolucyjnej, jako pierwszy wkroczył w ślad za braćmi rosyjskimi na drogę Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, zapoczątkowując nową, pełną chwały epokę w swej historii.

Dnia 25 października 1917 roku pierwszy Wszechukraiński Zjazd Rad proklamował Ukrainę jako Radziecką Republikę Socjalistyczną, dając wyraz jednomyślnie woli robotników i chłopów Ukrainy. Zjazd opowiedział się uroczyście za koniecznością ścisłego sojuszu Ukrainy Radzieckiej z Rosją Radziecką. Wybitną rolę w mobilizowaniu sił narodu ukraińskiego w celu rozgromienia obcych interwentów i kontrewolucji wewnętrznej odegrała utworzona w lipcu 1918 r. Komunistyczna Partia Ukrainy — stanowiąca integralną część Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Na wezwanie partii komunistycznej naród ukraiński powstał do walki przeciwko interwentom i ich zausznikom — ukraińskim nacjonalistom burżuazyjnym. W ogniu wojny domowej i obecnej interwencji zbrojnej krzepły i hartowały się braterski sojusz i przyjaźń narodu rosyjskiego z narodem ukraińskim i z innymi narodami ZSRR. Jedynie dzięki tej przyjaźni naród ukraiński podobnie jak i wszystkie narody ZSRR obronił swą wolność i niepodległość.

W grudniu 1922 r. — przypominają tezy — na pierwszym Wszechukraińskim Zjeździe Rad republiki radzieckie zjednoczyły się na zasadzie dobrowoli i równoprawności w Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich z tym, że każda republika związkowa zachowała suwerenne prawa samodzielnego państwa, posiadające własne naczelne organy władzy, własne terytorium, własną konstytucję, własne ustawodawstwo. Utworzenie ZSRR było ogromnym zwycięstwem władzy radzieckiej, triumfem leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej.

Wejście Ukrainy Radzieckiej w skład Związku Radzieckiego umożliwiło jej pomyślną odbudowę gospodarki narodowej, rozwój kultury socjalistycznej oraz szybkie przejście do budowy socjalizmu.

Tezy charakteryzują następnie gruntowne przemiany, jakie nastąpiły w ZSRR w wyniku zwycięstwa socjalizmu. Z chwilą zwycięstwa socjalizmu — stwierdzają w związku z tym tezy — odwieczna przyjaźń narodów rosyjskiego, ukraińskiego i innych narodów ZSRR przekształciła się w potężną niewyczerpaną siłę, w jedną z sił napędowych rozwoju społeczeństwa radzieckiego. Partia komunistyczna rozgromiła zdrajców i kapitalistów — trockistów, bucharinowców, burżuazyjnych nacjonalistów i innych wrogów narodu radzieckiego, którzy usiłowali sprowadzić Kraj Rad z leninowskiej drogi, podważyć jedność i przyjaźń narodów socjalistycznej ojczyzny, przywrócić kapitalizm w ZSRR.

Klasa robotnicza i jej partia komunistyczna są tą siłą, która cementuje sojusz nowych socjalistycznych narodów ZSRR i kieruje nim.

Decydującą rolę w zwycięstwie socjalizmu w ZSRR — czytamy dalej w tezach — odegrał wielki naród rosyjski, czołowy naród wśród wszystkich równoprawnych narodów wielonarodowego państwa radzieckiego.

Radziecki ustroj społeczny otworzył przed narodem ukraińskim drogę do rozwoju jego państwowości, ekonomiki i kultury. Partia komunistyczna rozwinięła sztafard, pod którym rozpoczął się rozkwit sił narodu ukraińskiego, rozkwit sił Ukrainy Radzieckiej. Partia Komunistyczna i jej Komitet Centralny oraz Rząd ZSRR wykazywały i wykazują stałą i nieślabącą troskę o rozwój gospodarki narodowej Ukrainy Radzieckiej.

Przytaczając konkretne przykłady, tezy wskazują, jak dzięki ogromnej braterskiej pomocy narodu rosyjskiego Ukraina stała się przodującym państwem przemysłowym, krajem przodującego rolnictwa socjalistycznego, jednym z największych śpiżnic Związku Radzieckiego. Dzięki władzy radzieckiej ukraińska kultura narodowa uzyskała nieznaną dotychczas możliwość rozwoju, stała się prawdziwie ludową, socjalistyczną kulturą.

Dzięki wzrostowi siły i potęgi ZSRR można było urzeczywistnić odwieczne dążenia narodu ukraińskiego do zjednoczenia narodowego. Mądra polityka partii i rządu radzieckiego umożliwiła zjednoczenie wszystkich terytoriów ukraińskich. W 1939 r. nastąpiło zjednoczenie Ukrainy Zachodniej z Ukrainą Radziecką, w 1940 r. zjednoczenie wszystkich ziem ukraińskich Ukrainy Radzieckiej stała się jednym z największych państw Europy. Ukraińska SRR liczy obecnie ponad 40 000 000 ludności. W szeregu zasadniczych wskaźników ekonomicznych Ukraina Radziecka prześcignęła daleko takie wielkie kraje Europy, jak Francja, Włochy i inne.

W zjednoczonych obwodach ukraińskich rozwija się pomyślnie przemysł socjalistyczny, zakończona została kolektywizacja, na szeroką skalę rozwinięto się budownictwo kulturalne. W latach władzy radzieckiej zmieniło się oblicze jednego z najstarszych miast ukraińskich — Lwowa, w którym powstały wielkie zakłady przemysłowe, otwarto 12 wyższych uczelni, filię Akademii Nauk Ukraińskiej SRR, filię Muzeum W. I. Lenina oraz wiele instytucji naukowych i kulturalnych.

W toku socjalistycznych przeobrażeń w obwodach zachodnich zadany został drugoczy cios niedobitkom ukraińskich nacjonalistów burżuazyjnych — najbardziej zjadliwych wrogów narodu ukraińskiego, którzy stali się sprzedajnymi agentami obecnej burżuazji. Zakończono historyczny proces zjednoczenia narodu ukraińskiego w jednolitym ukraińskim państwie radzieckim było wielkim zwycięstwem leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej, realizowanej przez partię komunistyczną — polityki braterskiej i współpracy narodów ZSRR.

Poważną próbą żywności i siły ustroju socjalistycznego i radzieckiego państwa wielonarodowego była wielka wojna narodowa Związku Radzieckiego. Na zew partii stanęły jednomyślnie wszystkie narody Związku Radzieckiego do obrony ojczyzny, traktując wojnę narodową przeciwko najezdom niemiecko-faszystowskim jako wspólną sprawę ludzi wszystkich narodowości.

Tezy stwierdzają następnie, że Ukraina doznała ogromnych cierpień w latach najazdu faszystu niemieckiego, który pragnął utarzać naród ukraiński. Niemiecko-faszyści walczyli najcięższymi siłami w gospodarce narodowej Ukrainy stracił na sumę przeszło 285 miliardów rubli. Jako aktywni zausznicy faszystów niemieckich występowali ukraińscy nacjonalistyczni burżuazyjni. Jedynie dzięki braterskiej pomocy wielkiego narodu rosyjskiego i innych narodów ZSRR Ukraina została wyzwolona z jarzma faszystowskiego.

W latach wojny narodowej niewzruszona przyjaźń narodów radzieckich wytrzymała ciężką próbę i jeszcze bardziej się zahartowała.

W wyniku rozgromienia faszystu niemieckiego i imperializmu japońskiego w drugiej wojnie światowej powstały państwa ludowe — demokratyczne, wyrosły i okrzepły obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, na którego czele stoi Związek Radziecki. Ukraińska SRR — podkreślają tezy — jako jeden z założycieli Organizacji Narodów Zjednoczonych, gdzie wspólnie z Białoruską SRR i przedstawicielami całego Związku Radzieckiego, jak również krajów demokracji ludowej, konsekwentnie broni pokoju — walczy o umocnienie współpracy między narodami wszystkich krajów. Ukraina Radziecka stale umacnia braterską więź

z krajami demokracji ludowej. Po ustanowieniu w Polsce ustroju demokracji ludowej i po zlikwidowaniu panowania burżuazji i szlachty, które podjudzały polskie masy pracujące przeciwko ich braciom słowiańskim — Rosjanom, Ukraińcom i Białorusinom, — zaistniały i pomyślnie rozwijały się prawdziwe przyjazne stosunki między polskim narodem a ukraińskim, białoruskim, rosyjskim i innymi narodami wielkiego Związku Radzieckiego.

Tezy przechodzą następnie do omówienia sukcesów mas pracujących Ukrainy Radzieckiej, które pod kierownictwem KC KP Ukrainy i Rządu Ukraińskiej SRR, opierając się na braterskiej pomocy narodu rosyjskiego i innych narodów ZSRR, całkowicie odbudowały zniszczoną wskutek działań wojennych gospodarkę, w wielu dziedzinach przekroczyły poziom przedwojenny i obecnie wnoszą poważny wkład do budownictwa komunizmu.

Produkcja ciężkiego przemysłu Ukrainy była w 1953 r. 17 razy większa aniżeli w okresie przedrewolucyjnym, produkcja energii elektrycznej — przeszło 37 razy większa, przemysłu metalowego — prawie 69 razy większa, wydobycie węgla wzrosło przeszło czterokrotnie, produkcja surowców — 4,5 raza, stali — prawie 5 razy; Ukraina Radziecka jest jedną z największych baz węglowej i hutniczych ZSRR.

Wielając w życie uchwały partii i rządu masy pracujące Ukrainy jak i całego kraju, opierając się na osiągniętych sukcesach w rozwoju przemysłu ciężkiego, stanowiącego najważniejszą podstawę ekonomiki socjalistycznej, walcząc o radykalne zwiększenie produkcji artykułów masowego spożycia.

Chłopstwo kolchozowe, dzięki ofiarnej pracy zbiera bez porównania większe niż dawniej plony pszenicy ożimej, buraka cukrowego i innych ważnych roślin uprawnych. Ukraińskie chłopstwo kolchozowe wydawało wielu nowatorów socjalistycznych metod pracy we wszystkich gałęziach produkcji rolniczej.

Partia i rząd dbają troskliwie o wyposażenie socjalistycznego rolnictwa w nowoczesny sprzęt techniczny. Na polach Ukrainy pracuje obecnie 182 tys. traktorów (w porównaniu z 15 Kłm, tj. o 69 proc. więcej niż przed wojną, 51 tys. kombinatów zbożowych, tj. o 65 proc. więcej niż przed wojną, i dziesiątki tysięcy skomplikowanych maszyn rolniczych).

Na gruncie nieprzerwanego rozwoju gospodarki narodowej wzrasta dobrobyt materialny i poziom kulturalny szerokich rzesz ludu pracującego. Rozkwita ukraińska kultura socjalistyczna.

Na Ukrainie czynnych jest około 30 tys. szkół, w których uczy się ponad 6,5 miliona dzieci. W latach 1952—1953 Republika miała 141 wyższych uczelni, w których kształciło się przeszło 177 tys. studentów, tj. prawie osiem razy więcej niż w 1914 roku (z chłodem); w 591 uczelniach technicznych i specjalnych szkołach średnich kształciło się około 234 tys. osób. Na Ukrainie czynne są dziesiątki tysięcy instytucji kulturalno-oswiatowych, klubów, bibliotek, placówek kulturalnych.

Utworzone w latach władzy radzieckiej na Ukrainie Akademia Nauk, Akademia Architektury i rozgałęzioną sieć instytucji naukowych — badawczych skupiają wielu uczonych Ukrainy, którzy wnoszą poważny wkład do rozwoju przodującej nauki radzieckiej.

Rozwój kultury socjalistycznej narodu ukraińskiego dokonuje się na granitowej podstawie ideologii marksistowsko-leninowskiej, w nierozdzielnej twórczej łączności i organicznym powiązaniu z kulturą wszystkich bratnich narodów ZSRR. Szczególnie korzystny wpływ na rozwój ukraińskiej kultury radzieckiej wywiera socjalistyczna kultura wielkiego narodu rosyjskiego.

Epokowe sukcesy Związku Radzieckiego i jego części, składające — Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej wywołują uczucia głębokiego podziwu i uznania wśród całej postępowej ludzkości.

Miliony ludzi pracy w krajach kapitalistycznych, którzy uginają się pod jarzmem okrutnego wyzysku, śledzą z uczuciem wielkiej dumy i nadziei sukcesy walki narodów ZSRR, w tym narodu ukraińskiego, walki o zbudowanie komunizmu, o pokój na całym świecie.

Sukcesy budownictwa komunistycznego w ZSRR pokazują narodowi całego świata, że jedynie socjalizm zapewnia wolne i szczęśliwe życie, rozwój i rozkwit wszystkich narodów i narodowości, prawdziwą przyjaźń narodów, ich współpracę i pomoc wzajemną.

Związek Radziecki jest porywającym przykładem kraju, w którym po raz pierwszy w historii ludzkości rozwiązana została kwestia narodowa.

* * *

Wszystkie narody Związku Radzieckiego witają nowymi wybitnymi sukcesami w budownictwie komunizmu znaną datę historyczną — 300-lecie zjednoczenia Ukrainy z Rosją.

Ludzie radzieccy pod kierownictwem partii komunistycznej walczą bohatersko o wykonanie programu dalszego rozwoju naszego kraju w jego marszu do komunizmu, programu nakreślonego przez XIX Zjazd KPZR. Partia i rząd dokładają wszelkich starań, aby w pełni zaspokoić stale rosnące materialne i kulturalne potrzeby mas pracujących.

Wrzesniowe Plenum KC KPZR nakreśliło bojowy program dalszego rozwoju rolnictwa socjalistycznego i podniesienia dobrobytu materialnego mas pracujących. Partia komunistyczna rozwinięła walkę o radykalny rozwój rolnictwa, o przyspieszenie rozwoju przemysłu lekkiego i spożywczego, aby w najbliższych 2 — 3 latach zaspokoić w pełni rosnące zapotrzebowanie ludności naszego kraju na artykuły spożywcze i zapewnić surowce przemysłowi lekkiemu i spożywczemu.

Cała działalność naszej partii i rządu radzieckiego przepełniona jest głęboką wiarą w naród, w siły twórcze robotników i chłopów, twórców wszystkich dóbr i właściwych twórców historii.

Radzieckie państwo socjalistyczne jest głównym narzędziem zbudowania komunizmu. Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o dalsze umocnienie państwa radzieckiego, jego potęgę i obronność, o utrwalenie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego, przyjaźni i współpracy socjalistycznej między narodami ZSRR.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalsze umocnienie jedności i przyjaźni narodów Kraju Rad, umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego. Przyjaźń narodów naszego kraju sprawia, że nie jest dla nas straszny żaden wrogi ani wewnętrzny, ani zewnętrzny. Wszystkie zdradzieckie próby imperialistycznego zachowania potęgi i wrogości między narodami ZSRR, podważenia potęgi naszego wielonarodowego państwa socjalistycznego poniosły fiasko i nadal kończyć się będą niepowodzeniem. Jednakże ludzie radzieccy wiedzą, że dopóki istnieje otoczenie kapitalistyczne, państwa imperialistyczne będą również nadal nasyłać do nas szpiegów i dywersantów, będą usiłowały wykorzystywać w celach antyradzieckich resztki rozbitych wrogich grup, aktywizować elementy burżuazyjno-nacjonalistyczne, ożywiać przesyady nacjonalistyczne w świadomości poszczególnych ludzi i posługiwać się nimi dla podważenia przyjaźni narodów ZSRR.

Zaostrzenie czujności wobec kłowna drapieżców imperialistycznych i ich agentów — nacjonalistów burżuazyjnych wszelkich odcieni i innych zdrajców — jest jednym z najważniejszych warunków sukcesów i rozkwitu radzieckich republik socjalistycznych i całej naszej wielkiej ojczyzny.

Sukcesy budownictwa komunistycznego w ZSRR, triumf ideologii przyjaźni narodów są natchnieniem dla narodów całego świata w ich walce o wyzwolenie spod ucisku kapitału i w ich walce o przyjazne, pokojowe stosunki między wszystkimi narodami.

Niech żyje i krzepnie niewzruszona przyjaźń narodów ZSRR — źródło siły i potęgi naszej wielkiej ojczyzny!

Pod sztandarem Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina, pod przewodem partii komunistycznej — naprzód do zwycięstwa komunizmu!

